

Dilluns 2 d'Advent

Text de l'Evangelí (Lc 5,17-26): Un dia Jesús estava ensenyant; i hi eren asseguts els fariseus i els doctors de la Llei, que havien vingut de tots els pobles de la Galilea i de la Judea i de Jerusalem. I el poder del Senyor era amb ell per guarir. I heus aquí que uns homes portaven en un llit un home que era paralític, i el volien introduir i portar-lo davant d'ell. I no trobant per on introduir-lo a causa de la multitud, pujaren al terrat, i per entre les teules el baixaren amb la petita llitera, al mig, davant Jesús. En veure la fe d'ells, digué: «Home, queden perdonats els teus pecats». I començaren a pensar els escribes i els fariseus, dient: «Qui és aquest que diu blasfèmies? Qui pot perdonar els pecats sinó únicament Déu?». I coneixent Jesús els pensaments d'ells, els digué: «Què penseu en els vostres cors? Què és més fàcil de dir: “Et són perdonats els teus pecats”, o dir: “Aixeca't i camina”? Doncs, perquè sapiguen que el Fill de l'home té a la terra potestat de perdonar pecats -digué al paralític-: “A tu t'ho dic: Aixeca't i agafa la teva llitereta, i marxa't a casa teva”». I de seguida, aixecant-se davant ells, prengué allò on jeia, i se n'anà a casa seva glorificant Déu. I l'estupor s'apoderà de tots, i glorificaven Déu i s'ompliren tots de temor, dient: «Hem vist coses meravelloses avui».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Home, queden perdonats els teus pecats»

Mn. Joan Carles MONTSERRAT i Pulido
(Cerdanyola del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor ensenya i guareix alhora. Avui veiem el Senyor que ensenyava els qui es consideraven molt entesos d'aquells temps: els fariseus i els mestres de la llei. De vegades nosaltres podem pensar que pel segle en què vivim o pels estudis que hem fet, poc ens resta per aprendre. Aquesta lògica no sobrenatural ens porta freqüentment a voler fer que els camins de Déu siguin els nostres i no al revés.

En l'actitud dels qui volen la curació del seu amic veiem les maneres humanes per atènyer el que realment volem. El que volien era quelcom de molt bo: que el malalt pogués caminar. Però no n'hi ha prou amb això. Nostre Senyor vol fer amb nosaltres una sanació completa. I per això comença amb el que Ell ha vingut a fer en aquest món, el que el seu sant nom significa: Salvar l'home dels seus pecats.

—La font més profunda dels meus mals són sempre els meus pecats: «Home, queden perdonats els teus pecats» (Lc 5,20). Molt sovint, la nostra pregària o el nostre interès és purament material, però el Senyor sap què ens convé més. Com en aquells temps, els consultoris dels metges són plens de malalts. Però com aquells homes, tenim el risc de no anar amb tanta diligència al lloc on realment ens restablim plenament: a l'encontre amb el Senyor al sagrament de la Penitència.

Punt fonamental en tot temps per al creient és la trobada sincera amb Jesucrist misericordiós. Ell, ric en misericòrdia, ens recorda especialment avui que en aquest Advent no podem descuidar el necessari perdó que Ell dóna a mans plenes. I si cal, traquem els impediments —la teulada— que ens impedeixen de veure'l. —Jo també necessito retirar les teules dels meus prejudicis, de les meves comoditats, de les meves ocupacions, les desconfiances que són un obstacle per a “mirar de teules en amunt”.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Que n'és de gran el Senyor, que pels mèrits d'uns perdona als altres» (Sant Ambrós)

•

«Seguim sempre endavant, buscant el Senyor, buscant nous camins. I si fos necessari obrir un forat al sostre. Que la nostra imaginació creativa de la caritat ens condueixi a això: a trobar i

obrir camins de trobada, senderes de fraternitat, senderes de pau» (Francesc)

-

«Jesús escolta la pregària de fe, expressada en paraules (el leprós; Jaire; la Cananea: el bon lladre: o en silenci (els portadors del paralític: l'hemorroïsa que li toca el vestit... Jesús respon sempre a la pregària que l'implora amb fe» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.616)